

„Frøken Jakobe! Deres Blomster!“ raabte han efter hende.

Og i to-tre Spring var han oppe ad Trappen med Buketten.

Han kom dog ikke helt op. Jakobe var netop naaet til det øverste Trin, hvorfra hun nu — uden at vende sig om, endog-saa uden at sige Tak — strakte Haanden ud efter Blomsterne.

Men i Stedet for at give hende dem greb han fast om hendes Haand; og efter at have forvisset sig om, at der ingen var paa Gangen deroppe, kyssede han den med Heftighed. Hun sank i Knæ. Hun mægtede end ikke at rive Haanden til sig. Og da han mærkede det, var han i næste Nu helt oppe hos hende og sluttede hende i sine Arme.

„De elsker mig!“ hviskede han over hende. „Ikke sandt? De vil være min?“

Hendes Sjælskraft var udtømt. En vellystfuld Skælven betog hende i hans knugende Arm, og hendes Hænder greb uvilkaarlig ud i Luften efter hans.

„De vil være min?“ gentog han. „Er det sandt?“

„Ja, ja,“ hviskede hun, gjort vild af Svedlugten fra hans endnu ophedede Legeme, og hendes Hoved sank ned paa hans Skulder.

„Jeg kommer igen imorgen Formiddag ... Vi tales da nærmere ved.“

Han krystede hende paany, var saa i et Par Spring nede af Trappen og stod igen mellem de andre i Forstuen.

Det havde altsammen ikke staaet paa i stort mere end et halvt Minut. Og Per var fra samme Øjeblik, han vidste Sejren vunden, atter helt sig selv. Han snakkede løs, som om der ingenting var sket, og fulgte med de andre ind i Havesalen, hvor nu Teen blev anrettet.

Først lidt efter lidt meldte Eftervirkningen sig af den voldsomme Spænding. Nu, da Dødsspringet var lykkedes, forstod han næsten ikke, at han havde vovet det. Naar han saae sig tilbage, sortnede det for hans Øjne. Og vendte han Blikket ud mod Fremtiden, grebes han af ny Svimmelhed. Han kunde ligesom endnu ikke rigtig tro paa Begivenheden. Var det virkelig muligt, at han nu for alle Tider var Pengesorgen kvit, at han —